

esse non nullos, qui nec sentire verentur, nec dicere pudens,
 Christi doctrinam, nihil quicquam ad proceres attinere, sed sa-
 crificis ac monachis esse relinquendam. Ad horum exitiales
 incantationes obturatis auribus, quo te mater, quo Battus
 vocat sequere. Et ut iam nunc cum literariis rudimentis
 Christum incipias imbibere, mitto tibi precatioes aliquot,
 quas matris rogatu, Batto hortatore conscripsi, sed tibi. Eos
 sermonis figuram nonnihil ad tuos annos attemperauis-
 mus. Quibus si diligenter vteris, simul & orationem tuam
 feceris meliorem, & militares illas precatiunculas, quibus au-
 licum genus plerumque delectatur, non indoctissimas modo,
 sed & superstitionissimas contempseris. Vale, E Lutetia,
 Anno a Christo nato, M. cccc. duodecentesimo.

PRECATIO ERASMI ROTERO-
 dami ad virginis filium Iesum humani
 generis assertorem,

ADORO te prona supplicique mente, generis in-
 staurator humani, dei simul & virginis fili Iesu
 Christe, qui verum illud es lumen & immortale,
 sine tempore prorsus inenarrabili modo promanans
 a patre, fonte lucis omnis, qui cum sacri spiritus incogi-
 tabili nexu sic cohaeres, ut neque monadis simplicitas perso-
 narum confundat discrimina, neque triadis proprietates, vna
 scindat communionem. Tu enim novus ille iustitiae Sol, qui
 semper oriens a semper generate patre, semel autem visibilis exor-
 tus orbi, sempiternis dante tenebris, tartaream peccatorum
 nostrorum caliginem dispulisti, nouaque lampade penitens, diem
 illum candidum, vereque almum, & expectatissimum reuexisti mor-
 talibus, diem quem unum fecit dominus, noctem teterrimam
 (cuius ipsi fuimus authores) profligas. Qui denique nunquam
 desinis inuisibilis oriri mentibus piis, subinde novus sed idem
 nulli tuae viuificae gratiae radios inuides, nisi si quis exclus-

vna. v. centia,

Q ij

PRECATIO AD IESVM

ferit, inuidēs ipse sibi. Qui perpetuo quietus, rotas ac verfas
 oīa, semper intra temetipm manēs, æterna vertigine ambis
 vniuersa, illustras oīa, nihil non intuēs, nihil non penetrās.
 » Conspicius, pariterq; inuisus, modicus, et idē immēsus, cō-
 » plectens oīa, simulq; incōprehensus, infusus per oīa, simpli-
 » cissimus tamē. Temporū author, sine tēpore. oīa moderans,
 sine sollicitudine. Qui natiuo calore insensibiliter illabens,
 ad patrē subducis animos mortaliū, ac terrenarū cupiditas
 tum fece deputatos, quatenus licet, in tuā ipsius naturā sur-
 sum rapis, raptos attenuas, attenuatos trāssformas, vti quē
 admodū tu cum patre deo natura, ita nos tecū vnum simus
 adoptione. Quiq; salutifero radiorū tuorū influxu, florētia
 vitaliaq; facis oīa, parens, educator, origo & finis omnium
 » quæ nascūtur. Tuo sydere afflari reuiuiscere est. Tuo foueri
 » lumine proficere est, tuis accendi flammis perfici est, abs te
 » deserui perire est. O ter fœlices, quibus tu mitis & roscidus
 exoreris, væ sempiternū iis, quibus iratus occidis. Tuū in-
 tueri vultū, gaudium est absolutū, tuo orbari cōspectu cha-
 os & horror est æternus. Vbi tu luces, ibi demū immortalis
 » tas, vbi vbi non luces, ibi inferus est. Exórere quæso mihi
 » faustus ac ppicius, o lumen oculis amabile, animiq; nebu-
 » las, quas mihi mea terra suffundit, discute, iisq; oculis qui-
 » bus tu videri soles, serenus irradiā, atq; illa affulge fronte,
 qua cœlū pariter & terram exhilaras. Tu qui terrarū flam-
 mis opera oīa lustras, ne prætereas quæso hanc animulam,
 quā ipse finxisti. Ne pigeat benigne Iesu reficere, quod face-
 re dignatus es. Restitue quod instituisti. Ne graueris instau-
 rare tuū ipsius plasma. Refarciat suo in opere tua clemētia,
 quod meo vitio male est dissipatū. Corrige in tuo opificio,
 quod est meapte culpa depravatū. Agnosce & perfice, quod
 optimus optime cōstitueras. Vindica, quod tuū est, vt oīa
 mala nostra, nulli nisi nobis ipsis imputemus, oīa vero bo-
 na tuæ misericordiæ feramus accepta, qui singulari etiam
 tua bonitate, nostrū malum in tuū bonum diuina quadam

arte soles vertere. Tua me virtus beneficētissime parēs Iesu, cum nihil essem, mirabiliter condidit. Tua sapientia, corpusculo huic organis ad omnē vsum aptissimis, miracq; partium omnium harmonia concinnato, tum sensuum incredibili sagacitate munito, vitalem animā indidit, de tuo sacro afflatu, calentē, immortalē, seminis ætherei, ad tuimet imaginem exculptam, quo tui, qui summū es bonum, capax esse posset. Cui quidē & tuo de lumine, docilitatis quasi scintillulas quasdam inspersisti, vti in medio mundi, veluti pulcherrimo quodam tuorum operū teatro collocata, per visibilium rerū cognitionem, quarū tu nihil non optime fabricatus es, te inuisibilem opificē inuestigaret. Tua denuo miseratio, posteaq; cum gentilitiæ labis serpigine, tum autē me apte quoq; impietate, in nihilum recidissem, salutiferæ tuæ mortis antidoto in vitā reposuit, deq; tuo dependisti innocentissime, quod ego nocens contraxerā. Nullum nouit modum tua benignitas clemētissime conditor. En iterū sic grauito restitutum, ne semel assertus in miserandā seruitutem reuoluerer, tua profusissima liberalitas, quot egregiis dotibus cōmuniit: quot efficacibus sacramentis assidue de tuæ sacrosanctæ mortis fonte subscatentibus confirmauit, laudachro viuificans candidansq; sacro ceromate roborans, corporis sanguinisq; proprii dapibus saginās, neq; non efficaci vnguine contra spiritalēs agones militē tuum durās. Variis charismatibus, et arcanis muneribus locupletans, tacitis animorū instinctibus trahens aberrantē, extimulans dormitantē. Et tanq; hæc omnia parum sint, ita mysticæ scripturę tuę remediis, vndiq; periculis nostris occurrit tua pietas. Doces errantes, fulcis nutantes, promissis confirmas laborantes, hortatu conantes erigis, exemplis inflāmas, minus deterres, nunc allicis beneficentiā, nunc meritæ calamitatis flagello castigas. Deniq; ad hæc omnia tam multa, tam magna, ingrātū me atq; absurdescentem, toties spretus, toties capitaliter offensus, tamen vsq; & vsq; reuocas redem-

Ceroma / emplastrum.

PRECATIO AD IESVM

ptor ignoscentissime, iamq; in præceps eunti, pœnitentia salu-
 22) lutaris asyllum aperis, et aperis, quoties a nobis auersi, ad te
 22) refugimus, nihil scilicet interire volens eorū, quæ pulcher-
 22) rimus ipse tam pulchre finxeras, quæq; mercator, neq; im-
 22) peritus, neq; stultus, tã cupide, tantoq; impêdio redemeras.
 Huius tam inestimabilis tuę bonitatis fiducia, en audet ad
 te redire, post tam diutinas errorū ambages, mancipiū fugi-
 22) tiuū, ad te suum omniūq; dominū. Assere postliminij iure
 22) quod tuū est domine Iesu, meq; simul & tibi, & mihi metip̄i
 restitue, quādoquidē vtriq; perij. Me miserum, q̄ multis, q̄
 22) imperiosis, q̄ pudendis dominis inseruiui, dum insanissi-
 22) mum Aegypti peregrinatio, dum Babylonia captiuitas ni-
 22) mio delectat opere, dumq; tuū vere suaue iugū ceruice des-
 22) mens excutio, cui seruire summa vnicaq; libertas est, a quo
 asseri, eripi est, a quo teneri, beatitudo est, a quo pfugere in-
 terire est. Audet redire tamē ad indulgentissimū pastorem
 ouis iterū erratica, quā tu quondā diu multūq; per vitiorū
 vepreta vestigatā, humeris tuis lætus reportasti, niueoq; in-
 nocentiæ vellere denuo tectam, cōmunibus ecclesię tuę
 caulis reddidisti, in quibus iam luporū insidias nō timeret
 22) Audet redire ad amantissimū parentem filius male frugi,
 22) qui meliores annos, corporis simul & ingenij dotes, hoc est
 omnē ditissimi patris substantiā, cum turpissimis nepotis
 bus, scortisq; barbaris, nempe carnis cupiditatibus, nequis-
 ter prodegit. Reuertitur autē e longinqua ignotaq; regione
 vitiorū omniū, quæ tu sola ignoras æterna scientia, nudus,
 egens, famelicus, nihil secū ex tanta benigni parentis libe-
 22) ralitate referens, præter infoelicē conscientiā, sceleribus pu-
 22) doreq; coopertā. Superat tamē hunc tã immensum impietas-
 tis meę cumulū, tua genuina bonitas, qui seruū hunc negle-
 simū nō ad crucē, non ad cōpedes, quas alioqui æternas cō-
 meruerat, sed ad veniā vocas, non noxæ dedis, sed emenda-
 tum in familiā recipis. Quem hęc vlcerosam & vagā, cura
 potius q̄ pœna dignā iudicas. Filiū tam male dicto audien-

*Male frugi filius
i. prodig.*

Nepos vno fratre

tem, tam a paternis moribus degenerē, non exhæredas, non
 abdicas, sed patria victus pietate, respiscētī vltro etiā in
 amplexus occurrīs. Non tu reuersum domo prohibes, non
 supplicē a genibus repellīs, sed ad primā statim pœnitētiæ
 vocē, in collū infusus osculo dignaris, & quē lentissime sus-
 tinueras peccantē, pœnitentē lubēs admittīs, pānoso nouā
 stolam depromi iubes. Suppliciū ^{Filia} merito, paratur cōuiuīū,
 iam vtiq; de tuo, veteres oīs noxas condonas. Et præ nimio
 recepti pignoris gaudio, non vacat pristinarū offensarum
 meminisse, Non sauis linguæ verberib; patria intonat ira,
 non audiū vel lenis illa Mitionis exostulatio. Quod vnq; *Mitio*
 simile patris indulgētis exemplū, sollertes illi naturę adum-
 bratores ediderunt? Væ hyemī pectorū nostrorū, clemētissi-
 me Saluator, si tua tam inaudita nostri charitate, non inca-
 lescent ad te redamandū, qui sic adamaſti prior. Væ lethar-
 go mentiū nostrarū, si tantis meritis excitatæ non experge-
 ſiunt. Væ duritiæ cordis humani plusq; adamātini, si tanta
 tua indulgentia non potest mollescere. Sed quisnam o sola
 spes nostra, reuellet hoc cor saxeū et inextricabile carneūq;
 & simplex reponet, nisi tu solus, qui quo vel sic nostrā per-
 uinceres duriciē, ipse caro factus es? Immo quis totū hunc
 hoīem a summo capillo, ad imū vsq; calcaneū refinget, nisi
 tu agnus imaculatissimus, qui non p̄caminibus aut herbis
 magicis, sed sanctissimi tui cruoris aspergine, creaturā inno-
 uas vniuersam? Qui senīū abolens mūdi, cœlū nouū, terrā
 q; nouā solus creas? Quis hoc putre cadauer, in vitæ nouis-
 tatē restituet, nisi tu qui solus arentia deplorataq; ossa vitali
 flatu anīas? Qui quatrīduanū etiā Lazarū simplici voce
 in lucē exciuiſti? Suscita quæso & nostrū hoc funus, tu qui
 vita es omniū, sana egrotū hunc, qui vera medicina es anī-
 marum. Miserandū hunc hydropicū tua gratuita misericor-
 dia digne apprehēdere, nil nisi res fluxas nihilq; sitientē,
 morbiq; vim miserabili copia neq; alentē, p̄q; iexplebili
 male dulciū aquarū auiditate, tui sitim infere, de cuius fonte

PRECATIO AD IESVM

qui biberit, non sitiet in æternum, tui famem excita, qui pa-
 nis es vitæ, de quo qui semel ederit, ei nimirum nauseam fe-
 cerint ollæ carniū Aegyptiarum. Salue omnipotenti tuo
 nutu aīam hanc paralyticā, corporis affectibus veluti igna-
 uo grabato prorsus affixam, vitæq; ac pietatis officiis resti-
 tue. Tu faucij huius capitalibus plagis, pariter & salutaris
 pœnitentiæ vinū, & tuæ consolationis oleū infunde. Aperi
 cæci huius internos oculos, vt te aspiciant lumen imortale,
 protinusq; euanescant om̄is huius mūdi præstigiæ. Postres-
 mo quoniam tu es vnicus ille noui plasmatis author, totum
 hūc Adam veterē, quantus est, detrahe, qui nihil nisi limū,
 vnde profectus est sapit, pueniatq; te fingente, nouus ille,
 qui secundū te creatus sit. Nam tu dulcissime Iesu pius ille
 es incantator & magus, qui non Thessalis Colchicisue ve-
 nenis, sed om̄ipotentī misericordiā tuā, non corpus modo,
 verū etiam animā refingis, neq; mutato tantū senio iuuenē,
 verum etiā propulsata morte, viuā facis et immortalē. Festi-
 na igitur & me totū spiritus tui secretis incantamētis, tuæq;
 gratiæ succis transfigurare. Tolle putrē hanc & corruptissī-
 mam carnē, assidue cū spiritu bella gerētem, nouāq; ad tuā
 carnis imaginē insere, purā, incontaminatā, spiritui audien-
 tem. Emarcescat hæc quæ fœnū est, neq; te oīno videbit, suc-
 cedat ea, quæ videbit salutare dei. Exime spiritū hunc brus-
 tum, animalē, tumidum, intractabilē, cum carne coniuran-
 tem, a te sæpe desciscentē, tuum imperti, suauē, mitem, cœ-
 lestia sapientē, aspernantē ea quæ videntur, quoniā tempos-
 ralia sunt, subuolantē ad ea quæ non videntur æterna, vt mis-
 himet velut exanimatus, per te spirē, in te vno, tibiq; vni vi-
 uam, mihi mūdoq; mortuus. Etenim suo te spiritu qui vis-
 uunt, ij vere mortui sunt, tuo vero qui aguntur, neq; in carne
 sunt neq; sub lege, sed vitā viuunt immortalē, capitis nunq;
 morituri, mēbra immortalia facti. Sic igitur aufer me mihi,
 immo me mihi restitue vnice salutis author Iesu Christe,
 me mihi met excide, vt tibi inserar, mihi pereā, vt in te sim

incolumis, mihi moriar, vt in te viuā, mihi marcescā, vt in te
 floream, in me sim inanis, vt in te abundē, in me nihil esse
 incipiā, vt in te sim omnia. Magnā rē a te petit vermiculus
 (neq; enim me fugit) nec meritis modo, verū etiā votis hu-
 manis atq; adeo intellectu maiorē, nimirū vt vnum tecū fis
 at, & in deū quendā transfiguret homūculus. Sed quid hoc
 vscq; adeo mirū, si in deum transfiguret homunculus? Magis
 mirū, quod in hominē transfiguratus es deus. Incogitabile
 vtrinq; incomprehēibile vtrūq; verū hoc de mū incōpræ-
 hēibili tua misericordiā dignū, incomphēsibilia beneficia
 largiri. Eoq; te non per mea merita, quæ vel nulla sunt, vel
 mala, sed per te ipsum obsecro cōditor optiē maxieq; perq;
 omnia quibus tuum numē placari flectiq; solet, per tibi cō-
 munē patris potentiā, qua me de nihilo magnū quoddam
 atq; admirandū bonū finxisti, per homūtion tibi sancti spī-
 ritus bonitatē, qua me tot gratuitis dotibus locupletasti, p
 tuā admirandā sapiētiam, qua pertingēs a fine vsq; ad finē
 fortiter, & disponens oīa suauiter, inenarrabili consilio nos
 indimere dignatus es. Atq; in primis per adorandū illū no-
 strā restauratiōis fontē, incōparabilem charitatē tuā, quæ te
 veluti musto lymphatū atq; bachantem, e sinu dei parentis
 in vterq; virginis, ex arce cœli, in hanc lachrymosam vallem
 exiliī nostri deduxit, & hūc limū induere cōpulit oppido vo-
 lentem. Perq; omnes humanæ cōditionis iniurias, milleq;
 huius vitæ incōmoda, quæ tu dominus omniū seruuli leuis-
 simi causa, triginta tres annos spontaneus ptulisti. Per fa-
 mem sitimq;, qua nostrā ingluuiē depēdisti, per tēdia, per la-
 bores, per vigiliās, p estus, per algores, qbus exitialem luxū
 nostrū luisti. Per summā tuā pauperiē, in qua & nasci, & vi-
 uere, & mori voluisti, vt nostrā ditares egestatē. Per obtrecta-
 tiones, per contēptus, per conuicia, per totius vitæ tuæ sum-
 mam humilitatē, qua nostrā supbiam fregisti. Per sanctissi-
 mas illas tuas lachrymas, quas toties pro nostris sceleribus
 effudisti. Per extremos illos innocētissimæ tuæ mētis ango-

homūtion. i. spūales.

PRECATIO AD IESVM

» res, quos instāte crucis supplicio, neutiq̃ mortis formidine,
 » quā tantopere sitiebas, sed incredibili quodā amore mem-
 » brorū tuorū volens assumpsisti, nostrā in te transferēs imbe-
 » cillitatē, vt tua nos infirmitas cōfirmaret, tuarūq; tristitia lu-
 » ctus æternos nobis adimeret. Per sanguineas guttas, quas
 » toto exudabas corpore, cū grauē scelerū nostrorū sarcinā, in
 » tuos esses humeros impositur⁹. Per tua vīcula, quę nos eter-
 » nę captiuitatis cathenis exuerūt. Per tuū reatū, quo nos su-
 » mus a vero crimie absoluti. Per probra & virulēta lœdoria
 » in te congesta, cum pro nostris flagicijs, tu male audiebas in-
 » nocētissime. Per illita sputa, per tibi impactos colaphos, qui
 » nostris debebant malefactis. Per ingentē illū ingenuæ pur-
 » rissimęq; mētis tuę pudorē, quem & ipsum tua immēsa cha-
 » ritas volens lubensq; in sese recepit, cum perinde vt malefis-
 » cus quispiā, a teterrimis carnificibus, de tribunali ad tribu-
 » nal, de iudicē ad iudicē, propalā trahereris, cūq; fœde lania-
 » tus vīrgis lictoriis, insanæ plebi cōspiciēdus producereris,
 » nostrā ignominia in te traducēs, vt nos in tuā gloriā vindic-
 » cares. Per liuores tuos, q̃bus nostris plagis remediū admo-
 » tum est. Per tua vulnera, nostrā medelā, per tua flagra, q̃bus
 » seruuli huius noxias expiasti. Per sacrosanctū sanguinē tu-
 » um, quē totiēs prodigus effudisti, vt nostram rubiginē elue-
 » res. Per crucē ter adorandā, proburū tuū, nostrā gloriā. Per
 » p̃ciosissimā mortē tuam, quā indebitā pro nr̃o omnium capis-
 » te dependisti, quaq; genus humanū in hæreditatē immorta-
 » lis vitæ restituisisti, vt cū nostra nobis vita mortis esset ingrel-
 » sus, tua nobis mors vitæ fieret initiū. Per inestimabilia pie-
 » tatis in deū patrē, & amoris in nos tui merita, q̃bus peccato-
 » rū nostrorū mala nomina cumulatissime dissoluisti. Per ves-
 » nerandā uirtutē purissimi sacrificij tui, quo sacerdos & idē
 » hostia, nos patri deo, tibiq; ipsi recōciliasti. Per adorandū il-
 » lud mysteriū, cum perfosso latere, fontē arcanū sanguinis &
 » aquæ etiā exanimis aperuisti, vt altero reuiuisceremus mor-
 » tui, altero purgaremur immūdi. Per magnificū triūphum tu

um, quē rediuius ab inferis, sublata mortis tyrānide, cœlis
 plaudētibus inuexisti. Per immortalē tuā gloriā, in cuius
 partē nos cohæredes ascuisti. Per pietatē meritæ ecclesiæ
 sponsæ tuæ, virginis illibatæ, quæ tibi indissolubili copula
 cōglutinata, tuo sanguine calet, tuoq; spiritu animatur. Per
 meas erūnas, materiam tuę bonitatis. Per mea mala, a quibus
 me non liberabit, nisi sola tua misericordiā. Per tua bo
 na pro quibus equidē nihil habeo, quod rependam, nisi me
 ipsum, qui iam olim tuus sum, neq; hoc tamē ipsum, quicquid
 id est, donare possum, nisi tu ipse arripias, quodq; iure tuū
 est, etiā amore tibi vēdices. Ergo non meis pro meritis, sed
 pro multitudine miserationū tuarū, qđ tuum est, tibi assere.
 Inijce mancipio tuo manū, recude opus tuū opifex, teq; di
 gnū munus fingito. Exige procul ex anio meo templo tibi
 sacro, infandas abhominatiōes Aegyptiorū, quibus est a
 me nimis impie prophanatū, dono veræ fidei purga, purga
 tū illuminet tua sancta spes, quæ neminē cōfundit, illumina
 tū charitatis igni perfice, meūq; spiritū iam transfigura
 tū, ita cū tuo copula, immo sic meum tuus absorbeat, vt fœ
 licē consensum nostrū nulla huius mundi, neq; p̄speritas,
 neq; aduersitas, neq; vita, neq; mors, queat distrahere, vt iā
 præter vnū te, nihil amem, nisi tum in te, tū propter te. Car
 nē autē hanc adhuc humi serpentē, in crucis tuæ palmā sus
 tollito, atq; illic tecum fœlicibus affigito clauis, vt liber ac
 terrena omnia e sublimi ligno despiciens, ad te vnū anhelet
 amor meus. Tu mihi dulcescas vnus, tu vnus sapias, tu so
 lus delectes, te solū admirer ac deamē. Sordescat mihi ma
 gis ac magis ō x̄a fœlicitas, mūd^o hic impostor, cū suis p̄sti
 giis & incantatiōibus, cūq; exitialibus illectamētis, q̄ seuo
 cāt abs te. Expurga palatū meū quondā heu dulcibus vene
 nis male imbutū, vt tua suauitate gustata, p̄tinus amarescāt
 mihi carnis deliciæ, olim in exitiū vsq; dulces. Post hac nau
 seæ mihi instar sint venenatæ mūdi lauticię, quas aliquan
 do, me miserū q̄ auide deuorauī. Ne iā capiant oculos meos

PRECATIO AD IESVM

os, quodlibet in specie decora, quæcumque tuis oculis non placent.
 Non placent autem nisi pia, cum ipsa sis pietas, non nisi casta, cum
 ipsa sis puritas, odisti fucata, cum ipsa sis veritas, non probas
 quicquid carnem sapit, cum spiritus sis simplicissimus. Execraris
 animalē sapientiam, qui patris es sapientia. Abominaris quicquid
 mundus miratur, quoniam iam olim & te mundus, & tu mundum
 odisti mutuo, a quo se moues, quotquot tuos vocari
 vis. Atque ita paulatim attrahente te, mea mens tuo immorietur
 amor, ut ad vtriusque fortunæ sensum, penitus obstupescat.
 Quid enim omnino boni sine te, aut quid mali tecum mihi pos-
 sit accidere? Immo quid non dulce tecum? aut quid tam malum,
 quod tu tuis non vertas in bonum? Cætera igitur misceantur sur-
 sum, ferantur ac deorsum, modo ne te mihi subducas. Amo-
 res mei, meique ignes tu sis vnus, qui pulchri ipsius idea es im-
 mortalis, cuiusque communione pulchra sunt, si qua specie pla-
 cent, quæ deperire seruari est, cuius amore furere, vnica sani-
 tas est. Tu mea voluptas, quo frui cumulus est felicitatis.
 Tu mihi diuitiæ, qui summum illud es bonum, quo qui potest,
 nihil est, quod præterea desideret. Tu meum decus, qui gloria
 es patris, & honos sanctorum omnium. Tu meum præsidium, qui
 nutu simplici seruare potes quæ vis, vis autem omnia. Tu mea
 certa spes, qui idem & promissor es, & pignus, & premium. Tu
 mea fiducia, qui nequaquam baculus es arduineus, manum in-
 nitentem sibi destituens ac uulneras, sed fidelis illa petra, in
 qua quisque fundamenta iecerit, non metuit ruinam, Tu mihi
 parens, cui toties vitam debeo. Tu meum solatium, tu gaudium cor-
 dis mei, tu pax, tu tranquillitas. Denique pro te vno contem-
 nam omnia, ut mihi vicissim sis vnus pro omnibus, ad quæ ni-
 hil sunt omnia, & in quo vno sunt vniuersa, quæ sunt. Nihil
 enim est, quod tui simile non est, cuius esse bonitas est, & pul-
 chritudo. A quo degenerare, quid aliud est, quam in nihilum ten-
 dere? Ad cuius similitudinem quo quisque propius accesserit,
 hoc magis ac magis perficit. Tale igitur uti fingere digne-
 ris mitissime Iesu, hunc hominum, quantus est, tibi do atque

in manu
 summa es
 & spiritu

firmata p
 gus, hun
 ne, solu
 purillit
 gineâ
 sed ip
 lit, y
 or an
 glare
 riaru
 simu
 cellens
 rarem,
 ne. Tu
 valle m
 pollum
 tes illa
 tales p
 prægnâ
 mine ci
 absq in
 celi terr
 patre tra

in manum trado, vt me tecū & te mecum mihi reddas, qui summa es bonorū omnium, se mper adorandus cum patre & spiritu sancto Amen.

FINIS.

Peān .i. laus
PAIAN Virgini matri dicendus.

*Peān grece pprie oli
 fuit laus Apollinis q
 i illig honore canebat.
 Et abusuie om̄ deozū
 laus dicebatur,
 Nos vò nūc pro sã
 ctorzū laude p̄e acci-
 pere possumus.*

VNicum cœli decus, certissimū terre p̄sidiū, virgo mater Maria. En gestit hæc animula, laudatiunculæ huius, velut incenso tusculo tuo litare numini, neq; vero suis freta meritis, sed tua confirmata placabilitate, audet immensum laudum tuarū pelagus, humani sermōis angustiis cōcipere. Cuius amplitudinē, solus ille capit, quē tu immensum & incōprehensibilē, purissimi vteri scriniolo conditū, gestare meruisti. Qui virgineā mentē tuā, non stillulis aliquod gratiarū conspersit, sed ipsum oīm charismatū fontem in temetipsam transtulit, vt ex te veluti paradiso vernātissimo, nobiles illi quattuor amnes promanarēt, siticulofam ac sterilē pectoris nostri glaream, fœcundis scatebris irrigaturi, ridētiq; virore & variarū virtutū stellantibus flosculis picturi. Quo fit, vt vastissimū spatiū porrigatur inter tuā sublimitatē, o regina præcellens, & meā humilitatē. Inter tuam plus q̄ angelicā puritatem, & meā colluuiē, inter tuū splendorē, & meam caliginē. Tu cœli lumina longe sub pedibus despicias, nos de imavalle mustitamus. Et tamē quo minus tuas laudes assequi possumus, eo est impensius annitendū. Tu es enim præpositēs illa reꝝ domīa, quę sola fœlicissimū illd̄ nomē inter mortales promeruisti, vt virgo theotocos appellareris. Siquidē prægnās tua virginitas, eundē nobis edidit de homine hominē citra corruptionē, qui sine tempore de deo patre, deus absq; initio nascit, sine fine nasciturus. Tu es Augusta illa cœli terrarūq; regina, cui filiū s omnipotēs, rerū imperium a patre traditū voluit esse cōmune, cuius sanctū numē vel pro

R. iij